

— Татко, разкажи, какъ е станало това! — отново проговорилъ Заешка Стѣпка.

Летяща Лисица само мълчалъ, защото на малкитѣ момченца не било позволено да задаватъ въпроси и да се смѣсватъ въ разговоритѣ на възрастнитѣ. Тѣ само могли да слушатъ.

— Ето какъ било, почналъ да разправя бащата. — Всичко било наше. Дошли бѣлитѣ. Тѣ били не такива, каквито сж сега. Дошли тѣ отдалечъ прѣзъ голѣмо, най-голѣмото море. . . Тѣ помолили да имъ дадемъ земя. Нашитѣ дѣди ги посрѣщнали дружелюбно, запушили тютюнъ въ знакъ на миръ и зговоръ и имъ дали земя. Послѣ дошли други бѣли, другари на първитѣ; и на тѣхъ дали земя. И тѣй бѣлитѣ се приселвали на нашитѣ земи и ставали все по-много и по-много. . .

Отъ редакцията :

И прѣзъ идѣщата година въ всѣка книжка на сп. „Свѣтулка“ ще има по едно разказче изъ живота на *червенокожитѣ*, а така сжщо изъ живота на *японцитѣ*, *китайцитѣ*, *арабитѣ* и др. Всички разкази ще бждатъ илюстрирани съ хубави и поучителни картинки.

Вѣрното куче Кънчо.

(Продължение).

Съ мама и татя натоварихме една кола съ дрехи и тръгнахме къмъ гората. Дѣдо не рачи да дойде съ насъ. Той остана съ вѣрниятъ си Кънча да пази добитъка и къщата ни. Дѣдо казваше, че ако ималъ късметъ да